

at faae fastsat den Værdi, som ved Afhændelsen skal tilsvares Fideicommisset, paa en saadan Maade, at Successorernes Interesse ikke derved krænkes. I denne Henseende har nu Justitsministeriet tidligere formeent, at det vilde være den rette Vej, at benytte sliige Curatores fideicommissi som i ethvert enkelt Tilfælde, hvor der var Spørgsmaal om Salg, skulde conferere med Lehnbesidderen og i Foræning med ham afgjøre Salgsvilkaarene uden al Control fra andre Sider, og uden at der var fastsat noget som helst Minimum for Ansættelsen af hiin Værdi. Det er dette, man har fundet mindre hensigtsmæssigt — ved „man“ har jeg naturligvis meent dem, som have stillet det Lovforslag, der allerede eengang er blevet antaget baade i Landstinget og Folkethinget, vistnok med en Differenti i en anden Henseende; men i denne Henseende har der jo, som bekendt, ikke været nogen Uenighed mellem de to Thing — og det er for at undgaae disse Curatores, at Lovforslaget har opstillet Bestemmelsen i § 2, som gaaer ud paa at udelukke Controllen ved enkelte Salg, men derimod at fastsætte en almindelig Regel, hvor efter Minimum af Kjøbesummen i ethvert Tilfælde bestemmes. Den ærede Rigsdagsmands Forslag gaaer nu ikke ud paa at forlade denne nye Fremgangsmaade og i dets Sted vende tilbage til den tidligere, men derimod paa at combinere begge disse Indskrænkninger i Lehnbesiddernes Frihed, saa at Forholdet derved vilde gøres ham i alle Maader mere bekvæmligt end det af Nogen før har været paatænkt.

Der er et Punkt endnu, hvad dette Forslag angaaer, som jeg skal tillade mig at berøre, det er nemlig naar den ærede Forslagsstiller har bemærket, at det, efter hvad Justitsministeren tidligere har sagt, maatte antages, at Bestemmelserne i §§ 2 og 3 vilde medføre forøgede Omkostninger for Staten, idet Lehnscoutoirets Personale maatte forøges. Jeg har nu ikke forstaaet den ærede Justitsminister saaledes, at han ligefrem skulde have erklæret dette for en Nødvendighed. Jeg har forstaaet ham saaledes, at han kun nævnte det som en ubestemt Mulighed. I alfald vilde disse forøgede Omkostninger da ikke kunne blive synderligt betydelige; men jeg er forøvrigt ganske villig til at

indrømme, at der i og for sig taler meget imod, at disse Omkostninger udredes af Staten, baade de, der saaledes mulig kunde tilkomme, og de, som allerede nu udredes i Anledning af Lehnscoutrollen. Men, dersom man skulde finde, at dette er en Sag af den Vigtighed og Betydning, at der kunde være Anledning til deri at gjøre Forandring, saa vilde disse Udgifter jo meget let kunne udredes af selve Fideicommisserne gennem Sportler, Promille-Gebyrer eller deslige. Af den Grund troer jeg virkelig ikke, at det er nødvendigt at gaae ind paa dette Endringsforslag. Det samme Forslag har iøvrigt vundet Understøttelse af en anden æret Rigsdagsmand, der, ligesom den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen), ved denne Paragraph væsentlig har antaget sig Successorernes Interesse. Han har ogsaa meent, at det var urigtigt, aldeles at udelukke Successorerne fra enhver Control med Salgene, og han har meent, at det ingenlunde gif an, saaledes som det i Lovforslaget er gjort, at give Ministeriet en Rolle som Part i Sagen. Jeg troer dog, at det virkelig stemmer med de tidligere bestaaende Forhold, naar Ministeriet betragtes som Part paa Fideicommissets Vegne; der har aldrig under den tidligere bestaaende Tilstand været indrømmet Successorerne nogen bestemt afgjørende Ret, i Kraft af hvilken de kunde modsætte sig, hvad Fideicommissbesidderen med Regeringens Lehnscoutrolls Bisald foretog sig, hvorimod vedkommende collegiale Autoritet deels selv har afgjort, deels ved Indstilling til Hans Majestæt har faaet afgjort en Mængde Spørgsmaale, der have været reiste mellem Besidderen og Successoren, uden at der har været Tale om, at de skulle gaae til Domstolene (Ret!). Jeg troer, at det maatte erkjendes, at saaledes har virkelig den tidligere Tilstand været, og jeg skal i denne Henseende kun tillade mig at erindre om de ganske overordentlige vigtige Dispositioner over Lehn og Fideicommissier tilhørende Værdier, som ere fæte i den forbigangne Tid, navnlig ved Opdragelse af Laan og deslige, ja endogsaa ved Afhændelse af det hele Fideicommissgods. Det har altid været anseet for klart, at saadanne Sager kunde afgjøres ifølge Andragender fra